

ŽIVOT FARNOSTÍ

Ročník I.

ZÁŘÍ 2007

č.9

*Společný zpravodaj farnosti Újezd a Horní Lhota.
Vydává farní úřad pro potřebu svých farníků.*

ZAČÍNÁ NOVÝ ŠKOLNÍ ROK

Děvčata a chlapci, milí žáci, studenti. Staré přísloví říká: „S Bohem začni každé dílo, podaří se ti až milo.“ Pro vás začíná školním rokem síla vlastního vzdělávání. Pro některé bude tento školní rok rokem prvním, pro jiné posledním, některé studenty čeká v tomto školním roce maturita a rozhodnutí, co dál. Mnozí, ať už na počátku školního vzdělávání, nebo při jeho konci, si kladete otázku, jaký tento rok pro mne bude? Bude úspěšný, nebo budu mít problémy s učením, s chováním? Navážu nová přátelství s kamarády v nové škole....? Důležité je dobře vykročit. A to s pomocí Boží. Začít dobrou svatou zpovědí, účastí na školní mši svaté a přijat Svátostného Spasitele, to není špatný začátek. Co říkáte? Pak se snažit dělat to, co bude v mých silách. Těší se na vás všechny jak v kostele, tak ve škole v hodinách náboženství.

Váš otec Jan, otec Tomáš a katechetky

Prosebná mše svatá za školáky a studenty bude **v Újezdě v neděli 2. září v 9.45 hodin.**

Příležitost ke sv. zpovědi v pátek od 14.00

v Horní Lhotě 2. září v 9.30 hodin.

Příležitost ke sv. zpovědi v pátek od 17.00

a v sobotu od 17.00 hodin.

Vkládám, co mám, na misku s chlebem
a obsah svého spojím s nebem.
Své slzy, shrach i těžké chvíle, starosti, práci, prosby za své milé.
To vše a víc, co znáš jen Ty sám,
Ti, Pane, podávám.

Vždyť Pán se o vše se mnou dělí.
Tak proč se bojím dát se celý?
Uzdrav mé smutné, malé já,
ať v důvěře se Ti odevzdá
a čerpá sílu ze zdroje
Lásky a pokoje.
(Neznámý autor)

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba apoštolátu: Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa.

Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce.

To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Úmysl všeobecný: Aby ekumenické setkání v Sibiu v Rumunsku přispělo k jednotě křesťanů.

Úmysl misijní: Aby misionáři dokázali přemáhat obtíže denního života radostí z přítomnosti Ježíše Krista ve svých srdcích.

Úmysl národní: Aby učitelé a vychovatelé předávali nejen vědomosti, ale i mravní a duchovní hodnoty.

Úmysl farní: Za školní mládež, aby si byla vědoma toho, že k opravdovému vzdělání nerozlučně patří také náboženská a mravní výchova a aby dobře využívala příležitosti, která se jí nabízí.

Když věříme,
máme už v podstatě to,
v co doufáme;
víra nám dává pevné přesvědčení
o věcech, které nevidíme.

(Žid 11,1)

Z FARNÍ MATRIKY :

Do společenství víry jsme skrze svátost křtu v měsíci červenci a srpnu 2007 přijali:

Marii Mozgovou - Vysoké Pole
Sabinu Kudelovou - Vysoké Pole
Šimona Koutného - Vysoké Pole
Jakuba Hlubinu - Újezd
Gabrielu Tomáškovou - Sehradice
Viléma Macíka - Sehradice

Svou společnou cestu životem začali
v měsíci červenci a srpnu 2007:

7. července:

Ladislav Kovářík - Výkleky
Hana Kořenková - Vysoké Pole

4. srpna:

Martin Tichý - Drnovice
Daniela Machů - Drnovice

V měsíci červenci a srpnu 2007
odešli na věčnost a byli pohřbeni:

7. července:

Anna Čícelová - 94 let
Slopné 123

18. července:

Anna Zvonková - 72 let
Vysoké Pole 189

11. srpna:

Vladimír Čech - 67 let
Újezd 9

15. srpna:

Bohumil Váňa - 85 let
Slopné 133

*Opočinutí věčné dej jim, Pane,
a světlo věčné ať jim svítí.
Ať odpočívají v pokoji.*

P O K O J A D O B R O

VII. Rodina, vzdělávací systém a veřejná media

50. Rodina je v situaci vážného ohrožení

Kán. 226 - § 2. Rodiče, protože dali život dětem, mají velmi závažnou povinnost i právo je vychovávat; proto křesťanští rodiče jsou především povinni pečovat o křesťanskou výchovu svých dětí podle učení církve.

Kán. 774 - § 2. Především ostatními jsou rodiče povinni slovem i příkladem vzdělávat své děti ve víře a praxi křesťanského života; stejnou povinností jsou vázáni ti, kdo jsou na místě rodičů, a kmotři.

Kán. 793 - § 1. Rodiče a ti, kteří jsou na jejich místě, jsou povinni a mají právo vychovávat děti; katoličtí rodiče jsou povinni a také oprávněni zvolit si ty prostředky a zařízení, kterými se podle místních podmínek mohou vhodněji postarat o katolickou výchovu dětí.

§ 2. Rodiče mají také právo na pomoc od světské společnosti, kterou potřebují při katolické výchově dětí.

Rodiče nemohou být nikdy a ničím zproštěni povinnosti a odpovědnosti výchovné. Nikdo není oprávněn, ani stát, zasahovat rušivě do tohoto odpovědného výchovného úkolu. Výchova ukládá povinnosti oboustranné: rodiče mají věnovat dítěti povinnou péči a dítě je opět vázáno k rodičům úctou a poslušností. Povinnost poslušnosti v dospělosti ustupuje do pozadí, avšak vždy má trvat úcta a láska. Všechny tyto povinnosti velmi zdůrazňuje i zákon pozitivní. „Děti, poslouchajte svých rodičů v Pánu, neboť je to spravedlivé. Cti svého otce i svou matku, to je první přikázání se zaslíbením, aby se ti dobře vedlo a ty abys dlouho žil na zemi. A vy otcové nepopouzejte ke hněvu svých dětí, nýbrž vychovávejte je v kázni a napomínání Páně“ (Efes 6,1 - 4).

Ve výchově rodinné zaujímá první místo matka. Je mnoho pravdy ve slovech „ruka, která hýbe kolébkou, hýbe světem“. A papež Lev XIII. prohlásil: „Dejte mi armádu dobrých křesťanských matek a já obnovím svět“!!! Těsné pouto, které je mezi matkou a dítětem, naznačuje dosti zřetelně, že matka nejen může, ale musí být první vychovatelkou dítěte. (Pedagogika, kard. Fr. Tomášek).

PaD 50 - V současnosti dochází k mnoha závažným změnám v životě rodiny. Sílí především různé tlaky, které rodinu podřívají a oslabují. Tato situace bezpochyby souvisí s rozpadem mravních měřítek i hodnotového systému společnosti. Také materiální zatížení rodin narušuje vztahy mezi manžely a mezi rodiči a dětmi. Pracovní nároky znamenají mnoho komplikací, včetně těch, které se týkají společného trávení volného času. Tato obtížná situace má za následek, že manželé mají menší počet dětí a roste počet párů, které spolu žijí bez dětí a bez uzavření manželského svazku. Po devastaci,

kteřou v této oblasti přinesl nacismus i komunismus, přišel v naší zemi obrat, jehož rychlý a překotný průběh vytvořil sice zcela novou situaci v oblasti hospodářské, politické, společenské, ale nebyl provázen hlubším hledáním mravních a duchovních kořenů. Existují ovšem i zcela současné zdroje ohrožení. Pravidla volné soutěže zvýhodňují ty, kteří do rodiny investují málo nebo nic a znevýhodňují ty, kteří do ní vkládají hodně, například tím, že mají více dětí. I zde žijeme na úkor budoucích generací. Manželství je velmi křehké a snadno zranitelné.

Uvědomujeme si nedobrou situaci manželství a rodiny v naší společnosti. Vztahy v manželstvích a rodinách charakterizuje zvýšená rozkolísanost a zranitelnost. Nejpalčivějším výrazem dnešní krize je neochota učinit rozhodnutí k výlučnému manželskému spojení muže a ženy a jeho věrnému celoživotnímu trvání. A přitom jen v něm mohou muži a ženy prožít nejhlubší lidské štěstí. Také jen v něm je možné vychovávat děti zdravé nejen tělesně, ale i duševně a zajistit dobré podmínky pro rozvoj jejich inteligence, charakteru i speciálních nadání. Křesťané a církve podtrhují důstojnost a svatost manželství.

ŽEŇ VEŘEJNÉ DISKUSE K LISTU „POKOJ A DOBRO“

III. Otevřeně k občanské společnosti a její politické reprezentaci

10. Evropská unie je pro nás příležitostí, o jaké jsme nemohli kdysi ani snít

... náš vstup do EU a její dnešní představitelé už nejsou takovými vyznavači křesťanských hodnot, jako byli její zakladatelé. Tím větší nároky na znalost sociálního učení církve to klade na křesťanské politiky. V diskusi s mladší generací se setkáváme s námítkou: k čemu potřebuje křesťanský politik sociální učení církve, stačí přece, aby se řídil přirozeným mravním zákonem. Kdyby tomu tak opravdu bylo, nemuseli papežové za posledních 110 let napsat 9 sociálních encyklik a řadu dalších dokumentů, z nichž nejdůležitější je pastorální konstituce *Gaudium et spes* - Radost a naděje, v nichž se odráží stanovisko církve k nejožehavějším problémům doby. Učení sociálních encyklik je magna charta humánního společenského a ekonomického řádu a sociální učení církve dává pak v bludišti ekonomických teorií a hypotéz jasnou duchovní orientaci. (C. M. Dial. 2003).

Odmítáme veškeré revoluční pohrdání lidskou důstojností ve prospěch vysněné krásné budoucnosti milionů. Tyto utopie končily vždy potoky krve a obrovským lidským utrpením. Chvalozpěv na svobodu, rovnost, bratrství a na bohyni rozumu ve Francouzské revoluci skončil terorem. Ideologie nacismu snící o „tisícileté říši čisté rasy“ se během 12 let proměnila v prach a popel a rozplynula se v kouři plynových komor. Marxismus - leninismus - sekulární mesianismus - ohlašující nadcházející „říši svobody“ zemřel za železnou oponou a za mřížemi gulagu na Sibiři, kde ve stalinských koncentracích zahynulo nejméně 16 milionů lidí, dle Berijovy zprávy jen zastřelením bylo popraveno 3 770 000 osob, v roce 1938 bylo zastřeleno 328 000, tzn. téměř tisíc lidí denně. K výnosnému řemeslu katů měli přístup jen členové komunistické strany. Petr Mago, vrchní berijovský kat, dostal dva vysoké sovětské řády.

Dnes se však rodí nová utopie, neméně nebezpečná - bezohledný neokapitalismus (nabízí se srovnání: komunismus - konzumismus). Obě jsou založeny na nesprávných předpokladech: marxismus na nesmiřitelném třídním boji, násilném uchopení moci (Je jen jeden prostředek, jak zkrátit porodní bolesti nové společnosti - revoluční terorismus - K. Marx: Komunistický manifest z roku 1848), na nutnosti zespolečenštění soukromého vlastnictví; radikální kapitalismus na absolutní svobodě jednotlivce a neomezeném hospodářském růstu bez ohledu na životní prostředí. Obě utopie jsou v příkrém protikladu s křesťanským pojetím člověka, podle něhož je na tomto světě nejvyšší hodnotou, která nemůže být podřizována nebo obětována hospodářským nebo politickým cílům a obě odporují principům sociálního učení církve. (C. M. Dialog 2005).

Autoři dokumentu P a D se staví k Evropské unii kriticky, ale kladně. EU je dosud útvarem právně nehotovým, nemá zatím vlastní ústavu ani jasně definované rozdělení moci, na složku legislativní, exekutivní a soudní, jak potřebuje mít každá skutečně demokratická struktura. Unie má řadu otevřených problémů právních, finančních a

politických, její další vývoj závisí na přijetí základní ústavy i na postupu jejího rozšiřování, t.j. na vývoji politických názorů v zemích členských i kandidátských. Možnosti „obratu k lepšímu“ jsou stále otevřeny a o vstup do EU se hlásí další státy. Podstatné je, aby si všichni partneři znovu uvědomili, že celá stabilita právního řádu EU i ostatních států závisí na morálních hodnotách a tradicích, které tato relativně nová zřízení nevytvořila. Základy evropské kultury a morální tradice pocházejí ze tří pramenů: z řecké filozofie, římského práva a křesťanské víry v Boha. Abychom my Češi obstáli v mezinárodní kulturní konfrontaci, musíme sami posílit a obnovit naše vlastní křesťanské duchovní kořeny. Tím také nejlépe přispějeme k duchovní obnově již příliš zmaterializované západní Evropy, která se vzdálila svým sekulárním humanismem křesťanským východiskům zakladatelů Unie - Adenauera, Schumana, Alcida de Gasperi a mnoha dalších, včetně „otců“ sociálně tržního hospodářství.

/VI. Měřínský/

26. Z PAMĚTNÍ KNIHY FARNOSTI ÚJEZD

IV. Náboženské poměry dle zaznamenání P. Roberta Bartoše, faráře v Újezdě v letech 1921 - 1930

Údobí, kdy byl farářem v Újezdě P. Robert Bartoš, je dobou počátků vytváření nových vztahů v novém státě a to mezi československým státem a katolickou církví. Podíváme - li se nazpět, lze říci, že dějiny se často opakují a z pohledu naší církve platí „nihil novum sub sole“ („nic nového pod sluncem“).

Poměr katolické církve a státu zůstal napjatý od r. 1918 delší dobu. I když nedošlo k provedení rozluky církve od státu, staré rakouské zákony o škole a o manželství byly pozměněny způsobem pro církev ještě nejpříznivějším, kdežto závislost církve na státu, jak ji zavedly květnové zákony z r. 1874, byla podržena. Trvale však nebylo možno přezírat, že přes nejprudší agitaci pro vystupování z církve téměř 80 % zůstalo církvi věrno (kromě těch, kdo se přihlásili k církvi československé a českobratrské, vystoupilo z katolické církve a zůstalo bez vyznání 700 000 osob, z 13 929 000 obyvatel bylo roku 1830 10 617 000 katolíků obojího ritu. Odpovědní činitelé si uvědomili, že úpravu poměrů mezi státem a církví bude třeba řešit kompromisem mezi státem a Svatou Stolicí a nikoliv jednostrannými opatřeními. K vážnému měření sil mezi vládou a církví došlo ještě roku 1925 po vydání zákona o svátcích. Byly zrušeny tři svátky mariánské (2. února, 25. března a 8. září), jejichž svěcení není kodexem předepsáno, byl zrušen zemský svátek sv. Jana Nepomuckého; pro Slovensko byl ustanoven zemský svátek sv. Cyrila a Metoděje a byly zavedeny památné dny 28. říjen, 5. - 6. červenec a Svátek práce. Úmrtí Husovo bylo toho roku slaveno s velkou okázalostí za oficiální účasti prezidenta a vlády a na Hradě vlál dokonce prapor s husitským kalichem, ač je předepsána vlajka státní. Svatá Stolica, která měla od r. 1920 v Praze diplomatické zastoupení, spatřovala v tom provokaci a na znamení protestu odvolala svého nuncia. Teprve koncem roku 1927 se podařilo spor urovnat a sjednat zásadní dohodu o nejdůležitějších otázkách církevně-politických („modus vivendi“), takže začátkem roku 1928 byly diplomatické styky Československa s Vatikánem zase úplně obnoveny. (Přeh. č. c. d. 2, J. Kadl.)

Jak je zaznamenáno ve farní kronice, roku 1921 od 5. do 8. prosince byla vykonána krátká obnova sv. misií, kterou měl P. Zdislav Luskač z řádu dominikánského z Uh. Brodu. Ve sv. zpovědi vypomáhali kněží z okolí.

Dále se píše, že vroucně milovaný arcipastýř P. Antonín Cyril Stojan onemocněl povážlivě brzy po svém nastolení, ale přece nešetřil se a navštěvoval diecezi, kam byl požádán. Pořádal konference kněžské v Olomouci, pastorační na Velehradě, ve zdejších okolí ve Vizovicích posvětil dva nové zvony, o prázdninách r. 1921 zde i biřmoval. Ještě roku 1922 o sv. Josefu zavítal do Štítné, kde tak často dlíval, zvláště o patrociniu na sv. Josefa. Toho roku 18. března posvětil několik nových zvonů a oslavil ještě sv. Josefa, jak to činíval i jako probošt kroměřížský a poslanec tohoto kraje. Pak již nemoc počala

hlodati na těle, které tak dlouho vzdorovalo a chtěje přece svému úkolu velepastýřskému dostáti, nařídil po celé diecézi generální vizitace skrze zástupce. Naše děkanství dal visitovati svému spolužáku P. Janu Ryšavému, čestnému kanovníku a faráři v Kostelci u Prostějova, který ve zdejší farnosti 19. června 1923 ji vykonal s konkomisařem P. Antonínem Lopúchem z Bratřejova, kterého o to požádal náš děkan P. Alois Filip ze Štítné. Pan visitátor po celém děkanství byl velmi spokojen a v přípisu zaslaném panu děkanovi Filipovi nešetřil chválou o svědomité práci kněžstva děkanátního a pečlivé duchovní správě. Po dlouhé nemoci vydechl náš arcipastýř šlechetnou zbožnou duši dne 29. září 1923; zalkal katolický lid, jemuž byl rádcem a zastáncem, jemuž věnoval po celý život všechny své síly. Truchlilo kněžstvo o svého apoštolského biskupa, ale i o milého spolupracovníka a přítele. Rmoutila se církev nad těžkou ztrátou vynikajícího biskupa, celý národ želel nad smrtí jednoho z nejlepších synů vlasti. Všechny listy bez rozdílu politického přesvědčení svorně zápolily v projevech lásky, úcty a vděčnosti v oceňování neocenitelných zásluh tohoto velkého muže. Také místní farář P. R. Bartoš pokusil se podati skrovný příspěvek k jeho životopisným zprávám a sice jeden zaslal monsignoru P. Rafaeli Kozákovi do Kroměříže, který z nich pořizuje celou sbírku pro muzeum. Jiný příspěvek byl uveřejněn ve dvou číslech Našince r. 1923. Jsou tam popsány jednak soukromé styky zesnulého s pisatelem, jednak hlavně působení P. Stojana ve zdejším kraji na Kloboucku, kdež byl dlouholetým poslancem a nejčastěji v tomto kraji dlíval. Tělo P. Antonína Cyrila Stojana uloženo v královské kapli na Velehradě dne 3. října 1923. Byl to, jak pravil smuteční řečník Dr. Hruban, „pohřeb vskutku stojanovský“. Lid projevil zde svou vděčnost ke svému velikému dobrodinci tatíčkovi Stojanovi, jehož zachová ve vděčné paměti. Arcibiskupem olomouckým byl Svatou Stolicí jmenován dosavadní kapitulní vikář nejd. pan Dr. Leopold Prečan, který dne 30. prosince 1923 v metropolitním chrámu v Olomouci, za přítomnosti papežského nuncia Marmagiho od pražského arcibiskupa Dr. Františka Kordače na biskupa byl posvěcen. Spolusvětiteli byli: biskup brněnský Dr. Norbert Klein a světící biskup olomoucký Dr. Karel Wisnar.

R. 1923 byly vykonány větší opravy na budovách farních, jejichž náklad činil 10 023 K 35 h. Z toho na matici náboženskou připadl obnos 2 925 K 93 h. Chatrné ploty byly zčásti opraveny, zčásti dány nové, nová vrata, také na věži se stala oprava.

Vladimír Měřínský

JAKÉ POVINNOSTI NÁM UKLÁDÁ NOVĚ NABYTÁ SVOBODA

Několik stále aktuálních myšlenek z pastýřského listu arcibiskupa Leopolda Prečana

- Útisk (za 2. sv. války) směřoval cílevědomě ke zničení nejen našeho národa, nýbrž i náboženství ... Dotknu se jen druhé věci, totiž plánu zničit křesťanství. Rosenberg (ideolog NSDAP) v knize Mythus XX. století, rozšířené ve statistických výtisků, odhalil otevřeně konečný cíl německého nacionálního socialismu. Křesťanství vedle židovství postupně prohlašováno za cizí jed, jenž v duších musí být stůj co stůj zničen. Proto zvláště v duších lidí mladých, a hned dětí, byla víra ubíjena, aby byli naplněni odporem a hnusem k církvi. Nesčetná řada kněží, řeholníků i biskupů vězněna v koncentračních táborech a ve vězeních mučena a vražděna. Církevní školy pozavírány. Drzou rukou otřásáno všemi pilíři, na nichž spočívá blaho lidstva pozemské i věčné, bourána veškerá budova osobního, rodinného i sociálního života. Nebylo jediného příkázání Božího nebo církevního, proti němuž by se nebylo hřešilo způsobem do nebe volajícím: pravda musela ustoupit propagandě, lži a podvodu, neděle a svátky pustě znesvěcovány, ukrutně saháno na svobodu, zdraví a život lidí, úcta k cizímu majetku přestala platit, manželský život těžce ohrožen. Pyšně budován navzdory Bohu obrovský stát, jenž měl jako strom svými větvemi zakrýt všecku zemi, skoro tak, jak to stojí ve vidění u proroka Daniela: „Viděl jsem, aj strom uprostřed země ... (Daniel 4,7 - 8). I nešťastný národní socialismus (nacismus) poznal na sobě pravdivost slov sv. Pavla: „Nikdo nemůže položit základ jiný

mimo ten, jenž je položen a tím je Kristus Ježíš" (1 Kor 3,11). Poznal na sobě slov Spasitelových: „Všeliké štípení, kterého neštípil Otec můj, bude z kořene vyvráceno" (Mt 15,13) A tak výsledkem sebevědomé vzpoury proti Bohu a proti všem zákonům božským i lidským je nevýslovné utrpení milionů jednotlivců, miliony zmařených lidských životů na bojištích, v žalářích, táborech, pracovištích a osadách, kde táhla válka, vypáleny nespočetné vesnice a rozbouřená města, ožebračené celé kraje a státy, tisíce chudáků, živořících v cizině a marně hledajících domov, zkrátka nevysychající potoky slz. Neboť svoboda je jedním z největších darů Božích ... Národ svobodný, toť skřivánek, jenž se může vesele rozletět do výšin a v nich si radostně zpívá ze všech sil - národ ujařmený, toť skřivánek uvězněný v kleci, jemuž se nechce zpívat, je smutný, chorující, odumírající

...

- Odpovědnost svobody. Svoboda neznámá jen právo. Nese sebou i povinnosti, a těžké povinnosti. Jen ukázněná svoboda je požehnáním. Svoboda neukázněná je zvůlí a vrahem štěstí. Nůž je nástroj v životě velmi potřebný. Ale jako vrah zneužívá nože k hroznému vraždění a sebevrah k hroznému hříchu sebevraždy, zrovna tak může člověk zneužívat své svobody k neštěstí svému i jiných. I svoboda je člověku Bohem propůjčena na to, aby mu napomáhala k dokonalejšímu dosažení posledního cíle ...

Je nesnadnější člověku zachovat věrnost Bohu v dobách svobody než v dobách útlatku. Neboť nesvoboda, jako každé jiné neštěstí, nutí člověka padnout na kolena před Bohem, aby u něho hledal pomoc, když u sebe nenalézá než bezmocnost a bezradnost. Ale v dobách svobody se snadno zmocňuje člověka pýcha, vidí jen sebe, nevidí Boha, myslí, že si stačí sám, Boha nepotřebuje, hrdě odmítá Boží zákon. V dobách svobody ztroskotalo nábožensky velmi mnoho lidí, kteří v dobách krušných věrně stáli při Bohu.

Jiní zase, když jim v dobách úspěchu mizí Bůh z vědomí, oddávají se bludné naději, že pozemskými prostředky spraví vše. Zapomínají, že reforma zevnějších poměrů bez reformy nitro není skoro nic a že reformovat lidská nitra je daleko obtížnější než zavést nová společenská zřízení ... musíme se odhodlat k nápravě svých duší. To je také nejdůležitější otázkou nyní u nás, máme - li dobře použít své nově nabyté svobody. (Sv. Kopeček 8.9.1945)

VI. Měřínský

K ZAMYŠLENÍ

Čím víc mám práce, tím víc času potřebuji k modlitbě. A pak zjistím, že když svůj čas použiji k tomu, abych prodléval v Bohu, dojde k jakémusi „záračnému rozmnožení času": díky času darovanému Bohu mám času víc - přinejmenším lepšího, otevřenějšího a láskou více naplněného času, který mohu darovat druhým. Takový čas je jako šňůra plná perel, a ty perly jsou vzácné okamžiky, které mohu žít a naplnit v usebrání a ve službě druhým.

Klaus Hemmerle

ZE ŽIVOTA SLOH

Dítě řeklo: „Dneska jsme psali sloh." Pozvedla jsem při obědě oči od talíře. „Jo, a o čem?" „Maminka". „Jak, Maminka?" „Tak se ten sloh jmenoval." Uvědomila jsem si, že dítě psalo o mně, psalo první zprávu o své matce, a v tu chvíli jsem strnula. „Co jsi napsala?" „No tak, to víš." „A ukážeš mi to?" „Jo, ale paní učitelka si vzala sešit." „Dobře, a kdy vám ho vrátí?" „Snad zítra." Ten čas od zítřka byl hrozný. Čekala jsem netrpělivě na dítě, až se vrátí ze školy, abych si přečetla, jaká vlastně jsem. V noci jsem myslela na to, co asi dcerka napsala, uvažovala jsem o tom, jak se jí jeví, v poslední době jsme se s manželem dohadovali o spoustě věcí a já si uvědomovala, že to byly věci i způsoby dohadování, jaké jsme si měli nechat na dobu, až u toho malá nebude. Dětství je poslední ráj, poslední zbytek ráje. A ti, kteří toto rajske období ničí, jsou krutí. Uvažovala jsem, co bych o sobě napsala, kdybych byla svým dítětem, a co asi ono napsalo,

představa, že se ta zpráva o mně napsaná mým vlastním dítětem bude veřejně číst, mě strašila hned, jak jsem se probudila. Myslíme, jací jsme – Myslíme, ale jací jsme v očích svých dětí? Ani jsem o tom slohu manželovi neřekla, chtěla jsem, aby to, co o mně dítě napíše, bylo pro něj tajemství. Proč nemohli psát sloh „Nás tatínek.“ Co by holčička napsala? Ta představa mě zneklidňovala. Rodiče nejsou dvě bytosti, jsou jediná společná bytost. Když se začnou oddělovat, působí to dítěti muka. „Ahoj“. Dítě stálo ve dveřích. „Máš ten sloh?“ „Jaký sloh?“ V dětském životě je tolik zázraků! Děti rychle zapomínají na to, co se zdá důležité dospělým, co pro ně však vůbec důležité není. „Ten o mně.“ „Aha, tady“, vytahovalo sešit z tašky. Nedočkavě jsem mu ho vytrhla z ruky a začetla se. Do očí mi vstoupily slzy. „To jsi napsala opravdu?“ Přikývla. „Opravdu?“ Přikývla a polekaně se na mě dívala. Co se tak dívím? A já četla znovu a znovu. „...moje maminka je krásná a hodná a krásná jako orchidea...“ „Pojd' jíst“, řekla jsem a otočila se, aby neviděla, že pláču. Od té doby si čas od času zkouším před spaním napsat sloh „Naše maminka“, „Náš tatínek“, píšu si ho v duchu, jako bych byla svou dcerou. Pomáhá to.

podle knihy Andělské vteřiny od Eduarda Martina připravil Václav Ulrich

PROMĚNY NÁBOŽENSTVÍ NOVÁ NÁBOŽENSTVÍ?

Mottem této úvahy by mohla být věta, která je dnes tak často opakována, že se ani nikdy nedopátráme jejího původního autora: „Člověk je nevyčísitelně náboženský.“ Jistě, dějiny jsou plné příkladů zaniklých podob náboženství. Do uprázdněného prostoru však vždy něco vstupuje: buď jiné podoby náboženství, anebo jevy, které dříve nebo později se alespoň v něčem začnou náboženství nápadně podobat. Religionisté vypočítávají různé role náboženství: náboženství pomocí symbolů interpretují svět, sjednocují určitá společenství, legitimizují společenský řád, jsou autoritou v otázkách morálky a pravdy, doprovázejí člověka v klíčových okamžicích života, nabízejí svátky, slavnosti, extatické zážitky, předměty k uctívání – a mohli bychom pokračovat ještě dlouho. Pestrý svět náboženství však nezačíná ani nekončí u dveří chrámů a v říši tradičních náboženských představ a obřadů. V této kapitole budeme pátrat po tom, v co věří a co uctívají ti, kteří se považují za ateisty či kteří duchově hledají za hranicemi tradičních náboženství.

Patriotismus a nacionalismus – zejména v rámci politického romantismu 19. století – přinesly stará i nová božstva, nové mýty a nové oltáře. Ovšem kult národa se leckde rychle odpoutal od křesťanské tradice a přimkl se k nějakému druhu novopohanství. U nás zabrousil do vybájené slovanské pohanské mytologie, v italském fašismu se shlédl v pohanském imperiálním Římu a v německém nacismu obnovil pohanský kult krve a půdy. V podobě nacismu vydal nacionalismus své nestrášnější plody: vrhl svět do války a pokusil se o totální genocidu Židů. Židé se stali hlavním terčem nacistické agrese, bylo to o to bolestnější, že právě staletá symbióza židovské a německé kultury přinášela Evropě a světu jedinečné plody a že s žádným národem se Židé během staletí své diaspory nesžili tak hluboce jako právě s Němci.

Paralelně s kultem rasové nenávisti mohutnělo jiné podobné politické náboženství – komunismus, hlásající třídní nenávist a slibující spásu uvnitř dějin jakožto výsledek třídního boje. Komunisté si našli prakticky stejný cíl: zničit buržoazní humanismus a zlikvidovat veškeré náboženství. Komunistická nenávist vůči křesťanství prozrazovala bezděky skutečnost, že komunismus sám se velmi brzy stal náboženstvím a v dosavadním náboženství viděl nebezpečnou konkurenci, kterou se pokusil všemi prostředky totálně vyhladit. Obě zruďná hnutí se od sebe horlivě učila – nacisté převzali od sovětských bolševiků systém vyhlazovacích koncentračních táborů, komunisté si zase vypůjčili od nacistů model stranické armády SA. Také styl jejich oficiálního umění – gigantické pomníky Vůdce a opakovaný motiv svalnatého dělníka se sveřepou tváří se sobě navzájem podobaly jako vejce vejci. Kult dělníka nebyl náhodným jevem – právě v nejvíce sekularizovaných vrstvách evropské společnosti, v masách proletářů a části

ateistické inteligence našla obě hnutí nejvíce oddaných stoupců. Ti nejen ochotně uvěřili jejich sociální demagogii a obrazům nepřítele, nýbrž se ukázali jako nejvíce imunní právě vůči pseu-doreligioznímu charakteru komunismu i nacismu – uhrančivé síle jejich liturgie semknutých řad, přehlídek a masových pochodů před tváří vůdce se zdviženými pravicemi či rituálně zařatými pěstmi, jejich chorálů, kultu vlastních mučedníků a uctívání symbolů hákového kříže či pěticípé hvězdy. Síla komunistické myšlenky byla zřejmě také v tom, že byla inverzí křesťansko-židovské eschatologie: ideál beztřídní společnosti byl nabit symbolikou vytouženého ráje nyní staženého z transcendentálního nedohledna do blízké dějinné budoucnosti; mystika revoluce byla plná apokalyptického vzrušení, které je tak známé z dějin náboženství, a rozdělení dějin na tři epochy opakovalo staré, leč vždycky znovu zapalující schéma Joachima z Fiore, včetně očekávání brzkého příchodu vytoužené „doby Ducha svatého“ – zde slibovaného komunistického beztřídní společnosti.

Komunistická totalita se brzy stala tragickou karikaturou církvi – se svými ikonami a kultem svých světců, se svými koncily a inkvizičními procesy, hony na čarodějnice, se svými obřady, svátky a procesími. Ve svých zločinech dokázali komunisté hravě předstihnout nejtemnější rysy středověkého křesťanství, avšak v tom pozitivním a velkém církvi napodobit nedokázali – nedali světu žádného Augustina, Františka z Assisi ani matku Terezu, nevytvořili žádnou Božskou komedii, Bachovy chorály či svatopetrskou baziliku; v duchovní, mravní a kulturní oblasti po nich nezůstalo nic, co by bylo možné počítat k trvalým hodnotám lidských dějin.

Zbyly jen potoky krve: Kdekoliv přišel komunismus k moci – v nejrůznějších kulturních kontextech od východu a středu Evropy po Čínu, Mongolsko, Kambodžu či Kubu, všude se opakovalo stejné schéma: od krásných slibů k nejstrašnějším zločinům, k potlačení veškeré duchovní svobody a ničení kulturního bohatství, přepisování dějin, decimace inteligence, zstrašující vykonstruované soudní procesy se zrádci a odpadlíky – a nakonec šedá, nudná, nevýkonná, hospodářsky zaostalá a kulturně stagnující společnost, neschopná nabídnout vlastní mladé generaci jakýkoliv přesvědčivý impuls jak v oblasti intelektuální a morální, tak nakonec ani v oblasti materiální.

V procesu globalizace se koncem 80. let 20. století prakticky všechny komunistické režimy zalkly v ostrém větru konkurence; státem plánované hospodářství a cenzurou omezované myšlení nemohlo obstát na mezinárodním trhu zboží i idejí; rychlému pohybu lidí i informací, který usnadnily nové technologie, nemohly zabránit žádné čínské, berlínské či kremelské zdi.

„Se sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak“ hřmělo po léta na pražské Letenské pláni. Když však komunistická „věčnost“ konečně za pár desítek let neslavně skončila v koši na špinavé odpadky historie, stala se brzy tatáž místa oltáři nových náhradních náboženství.

pokračování příště
podle knihy Prolínání světů od Tomáše Halíka připravil Václav Ulrich

TIP NA PRÁZDNINOVÉ „PUTOVÁNÍ“

Možná vás teď napadne, že prázdniny jsou za námi a že tudíž tento článek je zpožděný, jaksi neaktuální. Ale já se s vámi chci stejně podělit o jeden svůj prázdninový zážitek a chci tak učinit teď a to hned z několika důvodů. Předně proto, že já jsem si pouť (o které budu psát) moc užila, potom proto, že když vám to vylíčím teď tak z toho možná ještě ucítíte kus nadšení poutníka (a nadchne vás představa jít v našich stopách) a také proto, že už teď můžete pomalu začít plánovat prázdniny 2008 a pak se vám nestane, že se vám termín pouti bude krýt s něčím jiným. :)

Letos během prázdnin jsem se poprvé dozvěděla (z letáčku v lačnovském kostele) o pěší pouti Krakow – Čenstochová. Úplně mně ta myšlenka nadchla, tak jsem přihlásila a 4.8. vyrazila spolu s ostatními nadšenci z Čech a Moravy vlakem z Přerova do Krakova.

V předchozí větě najdete hned několik zásadních informací:

- tato pouť probíhá vždycky ve stejném termínu - odjíždí se vždycky 4.8. z Čech
- pouť české skupiny je pořádána knězem-Polákem z Vlkoše u Přerova, takže velká část poutníků je z přerovského děkanátu

- nejela jsem sama – v české skupině nás byla 26 (laiků) + 2 kněží.

Pokud už teď přeskakujete tento článek s pomyšlením „tak na to už jsem starý/stará“, tak ještě vteřinku vydržte! :) Já sama jsem se těšila na pouť mladých a byla jsem šokovaná věkem účastníků. Mladých bylo v naší skupině asi 5, zato lidí důchodového věku vlastně ten zbytek a dokonce jednomu „bratrovi“ bylo 77 let!! A to musíte uznat, že je pozoruhodná odvaha! Vy vlastně ještě nevíte, jak je to daleko. Tak tento čin skutečně ohodnotíte, až když vám řeknu, že Krakow – Čenstochová je asi 160 km a my jsme to šli v 6ti dnech. (Ušetřím vám počítání – je to asi 30 km denně.)

Ale přejděme k tomu, jak vypadala samotná pouť. Ráno 5.8. jsme se sešli spolu s ostatními poutníky (celkem nás šlo asi 20 000– mimo Poláky ještě Italové, Francouzi, Slovinci a další) u katedrály v Krakově. Začali jsme mší svatou a potom už vyrazili na cestu. Dovedete si to jistě představit: ráno zima, přes den horko, někdy déšť (ale to nic neměnilo na situaci, že se šlo). Každý den po cestě byly asi 4 zastávky – na nich se dalo koupit něco na jídlo, chvílku odpočinout, na jedné z nich byla přednáška a na jedné mše sv., protože tato pouť se nese v duchu „exercicie na cestě“.

Bylo to často náročné, ale stálo to za to. Spávali jsme ve školách nebo v rodinách, modlili jsme se nebo zpívali skoro celou cestu. Šlo se ve skupinách – ty polské měli třeba 200 lidí, naše česká byla jen o 28 lidech. Také nešli všichni 1 trasu, aby nenastal úplný kolaps dopravy. Už tak to bylo chvílemi – zvláště při procházení většími městy – v tolika lidech náročné. Lidé předem věděli, kudy budeme procházet, takže mnozí stáli před domy, mávali nám a zdravili nás, příp. nám i nabídli drobné pohoštění.

Poslední den jsme došli do Čenstochové na Jasnou Horu, tam jsme se šli poklonit slavnému obrazu Panny Marie a potom společně (tentokrát už všichni poutníci ze všech tras) slavili mši sv. Po té jsme se rozjeli domů.

Mnozí lidé jdou tuto pouť na nějaký úmysl (za rozpoznání životního povolání, za nalezení životního partnera, za uzdravení nemocné osoby, na poděkování za něco atd.) Takže pokud máte nějaký úmysl nebo „jenom“ chcete ukázat Panu Bohu, že „vám za to stojí“, neváhejte! A pokud vám nevádí trocha nepohodlí a „ne soukromí“ po dobu jednoho týdne, tak příští rok pojdte s námi. A pokud i vadí, pojdte taky! Taková oběť se neztratí. ;)

Termín bude i příští rok stejný - (jako už 27 let) 5.-11.8. Příp. další informace vám ráda poskytnu. :)

Jana Schovajsová

JEŠTĚ K INICIACI...

V prázdninovém čísle jsme si mohli přečíst podrobný článek (připravený panem Ulrichem) o mužských iniciačních obřadech – tedy zasvěcení do nové životní etapy. Rád bych se k tomuto nastíněnému tématu krátce vrátil malou informací a hlavně pozvánkou...

Iniciaci znaly všechny národy a lidské společnosti v celé historii lidstva. Byly bránou do dospělosti, přijmutím odpovědnosti za svůj život a životy bližních, uvědomění si své zranitelnosti a smrtelnosti, přetavením životních ran na posilující moudrost (viz cesta Ježíšova). Tyto obřady se vytratily (nebo zformalizovaly) vlivem rozvoje civilizace a industrializace, kdy lidé začali žít méně v přírodě, více odděleně. Touha po UVEDENÍ či ZASVĚCENÍ však stále zůstává. Proč se mladí chlapani chovají vzpurně, jsou násilní, agresivní, odmítají vzory...??? Bohužel ani my dospělí muži jim nejsme dostatečnými vzory v mužskosti, nejsme „dobrymi“ otci, jsme stále tak trochu „nedospělí“. Autor knihy, ze které čerpal zmiňovaný článek, P. Richard Rohr vytvořil schéma iniciačních obřadů pro současné muže a s úspěchem vedl iniciaci mužů v mnoha zemích na celém světě. Také v České Republice. U nás proběhlo toto netradiční duchovní cvičení už třikrát (poprvé za účasti P. Richarda Rohra) a prošlo jím dohromady už přes 350 mužů (což je nejvíce v porovnání s jinými zeměmi kromě USA).

Obsah tohoto duchovního cvičení je plně založen na židovsko-křesťanských hodnotách, současně jsou však použity i některé obrazy a zkušenosti jiných kultur a náboženských

tradic. Tímto iniciačním obřadem může každý projít jen jednou, a to nejlépe jako samostatný hledající.

Čtvrtý ročník Inicie v ČR se uskuteční **26. – 30. září na Vysočině** pod vedením P. Václava Vacka a P. Petra Glogara. Pokud by měl někdo zájem projít si touto zkušeností, může se obrátit na webové stránky: www.setkani.org (odkaz chlapi). Termín podání přihlášek už sice uplynul, ale skuteční zájemci budou vítáni i takto na poslední chvíli.

(T.J.)

CO NAPSAL KAREL ČAPEK O SV. VÁCLAVOVI TÝDEN PŘED SVOU SMRTÍ

(Karel Vrána)

Ne, že bych mohl čímkoliv rozhojnit naše vědomosti o vévodovi české země; ale stalo se kdysi jedno zjevení, o kterém bych vám chtěl dát opožděnou zprávu. Bylo to za války, v jedné z nejsmutnějších a nejtěžších zim; tehdy se všechno zdálo skoro ztraceno, a jen s námahou jsme v sobě udržovali malý a zoufale vytrvalý ohníček naděje. (Jak je to dávno, Bože, jak je to dávno!) V takových dobách se člověk ohlíží po znameních; i hledal jsem za jednoho nedělního odpoledne - bylo to právě kolem vánoc jako teď - nějaké znamení na temném a sirém Hradě pražském.

Svatý Vít byl kupodivu otevřen; bylo tam šero jako teď, jen maličko lidí se modlilo ve zšeřené lodi chrámové a několik svíček zimomřivě svítilo před vysokými temnými oltáři. Bylo to strašně smutné a přísné jako znamení.

A tu se otevřely železné dveře kaple svatováclavské a z nich vycházel průvod kněží s hořícími svícemi, jako z jiného věku a zpívali. Zpívali mešními, silnými, stářím jakoby nazrnutými hlasy: „Svatý Václave, vévodo české země, oroduj za nás, pros za nás Boha, Svatého Ducha...“

V katedrále se udělala docela tma, jenom ty ornáty, jenom ty stříbrné a plešaté hlavy velikých starců zářily v kmitavém plápolání svící. „Ty jsi dědic české země; rozpomeň se na své plémě... Nedej zahynouti nám ni budoucím.“

Svatovíťští kanovníci už zašli do sakristie, tma zalila katedrálu, a ještě jsem oběma kolena klečel na tvrdém a mrazivém kamení; ale pak už ve mně nebyl malý a zoufale vytrvalý ohníček naděje, nýbrž zářivá a slavnostní řada hořících svící.

Málo, maličko toho víme o knížeti země české, kdybychom sesbírali všechno, co víme, byl by to, upřímně řečeno, do veliké a převeliké míry svatý Václav Alšův, svatý Václav Myslbekův, svatý Václav Tomanův;

Nezapomeňme na tuto tradici sva-továclavskou.

Ano, ale tak se mi zdá, že jsme i ve svých dějinách méně dávných mohli mnoho a mnoho slyšet o křesťanství: o demokracii a humanitě jako o uskutečňování křesťanské lásky k bližnímu, o svobodě a spravedlnosti ke všem rovné, jako o přirozeném právu nesmrtelných duší, o politice jako nástroji k budování Boží obce na zemi. Snad nezapomeneme, že i toto je naše slavná tradice křesťanská, i když nese jiné jméno národního knížete. Nese totiž jméno Ježíšovo a vyslovoval je věřící Masaryk.

Mám před sebou knížečku; jmenuje se Good King Wenceslaus, vyšla loni v Chicagu a obsahuje vánoční hru, kterou napsal pan Cloyd Head pro jednu školu na Floridě. Teď o vánocích se po celém anglosaském světě bude zpívat koleda o dobrém králi Václavu.

I když nechceme, půjdeme s jinými lidmi a národy po hřejivých stopách, jež zanechal ve sněhu dobrý kníže Václav.

(Tyto řádky Karel Čapek napsal 18. 12. 1938 - týden před svou smrtí)

POŘAD BOHOSLUŽEB V MĚSÍCI ZÁŘÍ FARNOST ÚJEZD

1. září : Sobota Sobotní památka PM	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Marii Janoškovou, manžela a živou rodinu
2. září : Neděle 22. neděle v mezidobí	7.00 Új.:	Za + Mariana Rašku, duše v očištění, živou a + rodinu
	8.15 Sl.:	Za prarodiče Čičelovy, Urbaníkovy a dar zdraví pro živé rodiny
	8.20 Dr.:	Za rodinu Daňkovu, Pientkovu, Antonína Běloně a Františka Lysáka
	9.45 Új.:	Za školní mládež (<i>začátek škol. roku</i>)
3. září : Pondělí Sv. Řehoře Velikého	17.35 Új.:	Za Jindřicha Strušku, duše v očištění, živou a + rodinu
4. září : Úterý Ferie	17.35 Új.:	Za živou a + rodinu Svatoňovu, Váňovu, Hlubinovu a duše v očištění
	19.00 Dr.:	Za + rodiče Stružkovy, dítě, rodinu Zámečnickovu, Ročákovu a duše v očištění
5. září : Středa Ferie	17.35 Új.:	Za rodinu Vaculínovu, Václavíkovu, syna Josefa, Marii Kocveldovu, dar zdraví a Boží požehnání pro živé rodiny
	18.30 Sl.:	Za + Karla Olejníka, duše v očištění, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
6. září : Čtvrtek Ferie	17.35 Új.:	Za + Petra Baláčka, + rodiče Ďulíkovy, + příbuzné, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu
	19.00 Dr.:	Za Vlastu Tománkovu, rodiče Kovaříkovy, Tománkovy a ochranu pro živou rodinu
7. září : Pátek První pátek v měsíci září	15.20 Új.:	Za + rodiče Drábkovy, Pavelkovy, Ďulíkovy, Vladimíra Zichu, dceru Leničku a dar zdraví pro živou rodinu
	18.30 Sl.:	Za + rodiče Machů, Hlavicovy, syny, zetě, rodiče Váňovy, duše v očištění a Boží ochranu pro živou rodinu
8. září : Sobota Svátek Narození Panny Marie	6.30 Új.:	Za + rodiče Opravilovy, děti, snachu Marii a Boží požehnání pro živou rodinu
	16.00 Lo.:	Za + Františka a Ludmilu Hlavičkovy, syna a duše v očištění
9. září : Neděle 23. neděle v mezidobí Pouť ve Vysokém Poli	7.00 Új.:	Za + rodinu Kovaříkovu, Kozubíkovu a Lauterbachovu
	8.15 Sl.:	Za + rodiče Josefa a Josefku Kovářovy, bratra Josefa, + rodiče Emila a Hedviku Kovářovy, synovce Václava a celou živou rodinu
	8.20 Dr.:	Za živé a + Marie a Ludmily z Drnovic
	9.45 Új.:	Za + Františka Macíka
	11.00 VP:	
10. září : Pondělí Ferie	17.35 Új.:	Za manžely Bařinkovy
11. září : Úterý Ferie	17.35 Új.:	Na poděkování Pánu Bohu za 80 let života, za Josefa Stružku, Josefa Pavelku, Karla a Marii Drgovy, dvoje rodiče
	19.00 Dr.:	Za rodiče Častulíkovy, dceru Bohumilu, vnučku Evu, Marii Častulíkovu, jejich rodiče a sourozence z obou stran, duše v očištění, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
12. září : Středa Ferie	17.35 Új.:	Za Andělu Poláchovu, rodiče Poláchovy, bratra Josefa a dar zdraví pro živou rodinu
	18.30 Sl.:	Za + Františka Pavelku, dvoje rodiče, duše v očištění a Boží pomoc pro živou rodinu
13. září : Čtvrtek Sv. Jana Zlatoústého,	17.35 Új.:	Za rodiče Čechovy, rodiče Žalkovy, pět švagrů, synovce Mirka a ochranu P. Marie pro živou rodinu
	19.00 Dr.:	Za + rodiče Machů, vnuka, rodiče Kostkovy, živou a + rodinu z obou stran
	15.20 Új.:	Za + rodiče Mikulů, jejich rodiče, dceru, dva zetě, dar

14. září : Pátek Povýšení svatého Kříže	18.30 Sl.:	zdraví a Boží pomoc pro živé rodiny Za manžela, syna, rodiče z obou stran, duše v očištění, pomoc Boží a ochranu P. Marie pro živé rodiny
15. září : Sobota Panny Marie Bolestné	6.30 Új.: 14.00 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Annu a Josefa Vojtáskovy, Ludmilu a Josefa Kedrovy, Zdenku a Josefa Frýželkovy, duše v očištění a živou rodinu Za živé i + šedesátníky ze Újezda Za + Marii Ovesnou, + rodinu Rokytovu, duše v očištění, dar zdraví pro živou rodinu Ovesnou a Jiříkovu
16. září : Neděle 24. neděle v mezidobí Ploština - P. M. Bolestné	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.: 14.30 Pl.:	Za Marie a Ludmily (<i>s ofěrou</i>) Za + rodiče Elšíkovy, syna, dceru, duše v očištění a živou rodinu Za + manžely Barcúchovy, syna Milana, snachu, bratry, sestru a duše v očištění Za farníky (<i>sv. křest</i>)
17. září : Pondělí Ferie	17.35 Új.:	Za Aloise Polácha, jeho rodiče, sestru, švagry, rodiče Mikušovy a Boží požehnání pro živou rodinu
18. září : Úterý Ferie	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za Františka Hlavičku, duše v očištění, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu Za + rodiče Stružkovy, Marii Šašinovu, Antonína Knotka, Vladimíra Jordána, Annu a Josefa Stružkovy, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu
19. září : Středa Ferie	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za rodiče Machů, dceru Boženu a pět synů Za rodiče Chmelovy, vnučku Irenu, syna Antonína, + příbuzné, duše v očištění a živou rodinu
20. září : Čtvrtek Sv. Ondřeje, Pavla a druhů, mučedníků	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za Františka Urubka, rodiče z obou stran, dva syny, neteř Marii, dar zdraví a ochranu Panny Marie pro živé rodiny Za + rodiče Stružkovy, Františka Kořenka, rodiče z obou stran, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu
21. září : Pátek Sv. Matouše, apoštola a evangelisty	15.20 Új.: 18.30 Sl.:	Za + rodiče Pavelkovy, jejich + dceru Marii Častulíkovu, + rodiče Králíkovy a Boží pomoc pro živé rodiny Za + manžela, rodiče z obou stran, duše v očištění a ochranu Boží pro živou rodinu
22. září : Sobota Sobotní památka Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za Jaroslavu a Josefa Kostkovy, jejich syna Jaromíra a dar zdraví pro živou rodinu Za + dva bratry Vaňatkovy, dva bratry Šubavovy a dar zdraví pro živou rodinu
23. září : Neděle 25. neděle v mezidobí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.:	Za občany Loučky ke cti sv. Václava Za rodiče Váňovy, Bližňákovy, syny Josefa a Stanislava, vnučku Marii a duše v očištění Za + rodiče Maňasovy, děti, duše v očištění a ochranu Panny Marie Za + Miloslava Zvončáka, bratra, švagrovou, švagra, rodiče a dar zdraví pro živé rodiny
24. září : Pondělí Ferie	17.35 Új.:	Za + rodiče Juřicovy, syna, duše v očištění a Boží požehnání pro živé rodiny
25. září : Úterý Ferie	17.35 Új.: 19.00 Dr.:	Za rodiče Polčákovy, syna Františka, rodiče Trchalíkovy, duše v očištění a dar zdraví pro živ. rodinu Za + Ludmilu Žákovu, manžela a živou rodinu
26. září : Středa Sv. Kosmy a Damiána, muč.	17.35 Új.: 18.30 Sl.:	Za + Stanislava Kozubíka, syna Josefa, rodinu Tomšů, Jurkovu a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Jindřicha Janků, + Jiřinu Váňovu a živou rodinu
27. září : Čtvrtek Sv. Vincence z Paula, kněze	17.35 Új.: 10.00 Lo 19.00 Dr.: 15.20 Új.:	Za + rodinu Macíkovu, dva syny, snachu a duše v očištění K sv. Václavu za obyvatele a zaměstnance DD Za + rodiče Švachovy, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu Za + Jana Šomana, + rodiče Šomanovy, + rodiče

28. září : Pátek Sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa	18.30 Sl.:	Hůšťovy, dva + syny, snachu, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu Na poděkování Pánu Bohu za dožitých 50 let, s prosbou o ochranu Boží do dalšího života pro celou rodinu
29. září : Sobota Sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + rodiče Dulíkovy, vnuka Jožku, + rodiče Belžíkovy, + rodinu Káčerovu, dar zdraví pro živou rodinu s prosbou o přímluvu P. Marie Za + P. Jana Pavelku a jeho + rodiče
30. září : Neděle 26. neděle v mezidobí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 8.20 Dr.: 9.45 Új.:	Za + rodiče Pačiorokovy, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Marii Maňasovu (<i>výroční mše svatá</i>) Za rodiče Opravilovy, Ludmilu Opravilovu, Bohuslava Šústka, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Františka Zámečnicka (<i>výroční mše svatá</i>)

FARNOST HORNÍ LHOTA

1. září : Sobota Sobotní památka P M	17.45	Za + Františka a Marii Juránkovy, všechny ostatní blízké zemřelé a duše v očištění
2. září : Neděle 22. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za Josefa Boráně, rodiče Boráňovy, Hořákovy a dar zdraví pro živou rodinu Za školní mládež
6. září : Čtvrtek Ferie	16.00	Za + Josefa Čechmánka, Annu Holasovu, živou a + rodinu
7. září : Pátek První pátek v měsíci	17.45	Za živou a + rodinu Šustkovu a Schovajsovu
8. září : Sobota Svátek Narození Panny Marie	17.45	Za členy živého růžence a účastníky májových pobožností ze Sehradic
9. září : Neděle 23. neděle v mezidobí Pouť ve Vysokém Poli	6.55 9.30	Za rodiče Hubáčkovy, dva syny, živou a + rodinu Za Jana Kováře, rodiče Kovářovy, Vítězslava Svárovského, rodiče Svárovské, celou živou a + rodinu Kovářovu a Svárovskou
13. září : Čtvrtek Sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve	16.00	Za + Anastazii Kozlovu, Karla Kozla, Marii Šenovskou, manžela Františka, dceru Ivetu Navrátilovu, rodiče, živou a + rodinu
15. září : Sobota Panny Marie Bolestné	17.45	Za + rodiče Pláškovy, Januškovy, celou živou a + rodinu
16. září : Neděle 24. neděle v mezidobí Sv. Ludmily, mučednice	6.55 9.30	Za + rodiče Janíkovy, Kolářovy, živou rodinu a duše v očištění Za rodiče Malotovy, Masařovy a Boží ochranu pro celou rodinu
20. září : Čtvrtek Sv. Ondřeje, Pavla a druhů, mučedníků	16.00	Za + Jana a Jiřinu Petrášovy, dvoje rodiče a sourozence
22. září : Sobota Sobotní památka P M	17.45	Za Vladimíra Petruřva, rodiče z obou stran, duše v očištění a Boží ochranu pro celou živou rodinu

23. září : Neděle 25. neděle v mezidobí	6.55 9.30	Za + Františku Smetkovu a dva manžele Za farníky (sv. křest)
27. září : Čtvrtek Sv. Vincence z Paula, kněze	16.00	Za rodiče Majzlíkovy, dva syny, Stanislava Kúdelu, rodiče Zvonkovy a duše v očistci
28. září : Pátek Sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona čes. národa	17.45	Za Marii a Františka Majzlíkovy z Horní Lhoty, jejich dceru Irenu Petrů, duše v očistci, dar zdraí a ochranu Boží pro celou živou rodinu
29. září : Sobota Sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů	17.45	Za Aloisii a Františku Chupíkovy, Anežku Ambrůzovou duše v očistci
30. září : Neděle 26. neděle v mezidobí Sv. Jeronýma, kněze a učitele církve	6.55 9.30	Za + rodiče Váňovy, Kozubíkovy, jejich dcery Marii Semelovu a Věru Mlýnkovu a Boží požehnání pro živou rodinu Za Václava a Annu Maňasovy, rodiče z obou stran a celou živou rodinu

Pouť do Santiaga de Compostela

příbytku“.

Právě končí prázdniny a pomalu také léto, kdy se konají v našem regionu poutě. Každý z nás se za svůj život alespoň nějaké pouti zúčastnil. Ale jaký má pro člověka vlastně pouť význam? Proč chodíme na poutě? Co to pro nás znamená? Možná jste si již takovou otázku někdy položili. Pro nás křesťany by měla být pouť symbolem lidského života, protože poutník, peregrinus, je cizinec na cestě k Božímú království. Kristus to říká ve své epištole Hebrejcům: “Na zemi nemáte trvalého

Poutník kráčí a na ničem neulpívá. Míjí dobré i zlé, nezná svou cestu, jako nezná budoucnost. Každý den přináší nový cíl. Poutník chvíli s někým jde, pak jej opouští nebo s ním zůstává, ale k cíli kráčí každý sám. Od 4. století přicházeli křesťané navštívit místa, kde Kristus žil a kázal. Šli pěšky, připraveni snášet útrapy cesty v chudobě, odevzdání osudu, s touhou očistit se. Šli do Jeruzaléma, později do Říma. Od 9. století se cílem třetí nejvýznamnější pouti stal Jakubův hrob ve španělské Compostele.

V červnu loňského roku jsem se mohl osobně setkat s cestovatelkou a redaktorkou Českého rozhlasu Pavlou Jazairiovou, mimo jiné jsme v našem rozhovoru rozebírali její knihu *Cestou hvězdy*, kterou jsem dostal před půl rokem od manželky jako vánoční dárek. Kniha pojednává o svatojakubské pouti, kterou si paní Jazairiová nadělila ke svým šedesátinám.

Santiago de Compostela je v překladu Svatý Jakub z hvězdného pole. V archivu v Santiagu v tzv. Pseudoturpinově je psáno, že francký císař Karel Veliký měl sen, kde ho svatý Jakub (Santiago) vyzval, aby následoval hvězdy. Jedné noci uviděl císař na nebi hvězdy, které tvořily cestu. Vedla přes dnešní Německo a Francii až do Španělska. Karel Veliký tehdy shromáždil velké vojsko a na cestě za Jakubovým hrobem osvobodil území dnešního Španělska od Maurů, kteří v té době na iberšském poloostrově vládli. Kronika dál vypráví, jak císař dojel do Compostely a obnovil tam zničenou baziliku. Věříme-li legendě, byl apoštol Jakub na místě dnešní katedrály pohřben roku 44.

Do Santiaga de Compostela putovali od 10. století i cizinci. Došli sem různí králové jako např. francouzský panovník Ludvík VII., jeruzalémský král Jan z Brixene,

Portugalský král Sancho II., ale také sv. František z Assisi, svatý Dominik a mnoho dalších.

Od 15. století pouť upadala. Ve Španělsku vládla všemocná inkvizice, v Čechách kázal Jan Hus, v Německu Martin Luther. Na začátku 17. století dostali slovo noví francouzští filozofové. Jejich racionální chápání nebylo slučitelné s legendami a zázraky, které se vážou k svatojakubskému putování. Během francouzské revoluce i napoleonských válek bylo pak náboženské putování v podstatě zakázáno. Vzestup nastal až v 19. století. Ve století dvacátém získala cesta do Compostely již zcela jiný obsah. Roku 1987 se Cesta hvězdy na základě rozhodnutí Rady Evropy stala chráněnou kulturní evropskou památkou. Spolu s papežem Janem Pavlem II. šlo roku 1989 za svatým Jakubem 6 000 poutníků na světové setkání mládeže. Jak řekl i Goethe: „Evropa se zrodila v poutích a křesťanství je jejím rodným jazykem.“

Jelikož nám putování Španělskem a Portugalskem není cizí a svatojakubskou pouť jsme nikdy nepodnikli, tak nás toto dobrodružství hodně lákalo. Mimo knihy Pavly Jazairiové nás k vykonání této cesty inspirovala i kniha Poutník od brazilského spisovatele Paula Coelho. Chtěli jsme hlavně zakusit atmosféru cesty do Santiaga, protože z časových důvodů nebylo možné jít celou pouť, museli jsme tedy několik málo dní putovat autem. Hlavní tzv. francouzská cesta je více než 800 km dlouhá a než ji přejdete pěšky tak to trvá něco přes měsíc.

Po nezbytných přípravách na cestu jsme vyrazili 2. 7. 2007. Nejprve však naše kroky zamířily do Pyrenejí na francouzskou stranu, kde jsme navštívili poutní místo Lurdy. (historii a zážitky z tohoto slavného poutního místa Vám přiblížíme v některém z dalších čísel naší farní rodiny). Z Lurd jsme se napojili na takzvanou francouzskou cestu – camino francés a odtud jsme pokračovali až ke španělským hranicím. Jak se mezi poutníky říká, kdo se vydá do Compostely, stane se cizincem vystaveným strastem cesty, neznámému prostředí a mnohdy i ústrkům tamních domorodců. My jsme se o tomto přesvědčili na vlastní kůži, protože několik desítek kilometrů po přejezdu hranic nás kontrolovalo baskické protiteroristické těžce ozbrojené komando dohlížející na pořádek kvůli působení teroristické organizace ETA. V tu chvíli nám moc do smíchu nebylo, protože jsme nevěděli, co bude dál. Naštěstí asi po pětadvaceti minutách důkladné kontroly nás pustili a mohli jsme v naší cestě pokračovat dále.

Nacházeli jsme se v provincii Navarra a mířili do města Pamplona, kde se každé léto konají slavnosti Fiesta. Po dobu osmi dní pouštějí v osm hodin ráno středem města mladé půltunové býky a dav lidí utíká před tímto stádem. Tento svátek proslavil hlavně spisovatel Ernest Hemingway ve stejnojmenné knize.

Z Pamplony vyrážíme do města Logroño a Burgos. Na cestě potkáváme jednotlivé poutníky, skupiny poutníků i cyklopoutníky. Cesta ve Španělsku – camino je výborně značená. Ve Francii jsou značky bílo červené, ve Španělsku většinou žluté podobné mušli a hvězdě. V městech vedou poutníky kovové mušle zapuštěné v dláždění.

Před Burgosem jsme si v poutní kanceláři opatřili průkaz poutníka.

Všichni lidé v poutních kancelářích jsou dobrovolníci, střídají se a znají cestu. Přivítali nás velmi vlídně. Neptají se člověka na jméno, nechtějí vidět jeho pas, nezajímá je původ ani vyznání, ale důvod: náboženský, duchovní, kulturní a historický, nebo sportovní? Vyplňuje se zde dotazník a oni sami odpovídají na otázky: jak pouť vypadá, co si vzít s sebou, co očekávat. Mluví o „duchu cesty“. Poutník má vděčně přijmout vše, co dostane, co na cestě potká, dobré i zlé. Byl to velmi zajímavý pocit, protože jsme se mohli začlenit do zvláštního bratrstva svatojakubských poutníků.

Na cestě do Santiaga jsme většinou spali venku, hlavně z časových důvodů. Čím víc jsme se blížili na západ, tím později zapadalo slunce a prakticky do půl noci bylo ještě šero. Počasí bylo slunečné, ale rána celkem studená. Na celé španělské cestě je však zbudováno mnoho ubytoven pro poutníky. Většinou jsou tyto ubytovny ze starých klášterních špitálů, které se stavily před branami měst na ochranu před možnou nákazou. A tak má poutník příležitost během svého putování navštívit nádherná španělská města jako jsou Burgos, Leon, Astorga, Ponferrada, Lugo a jiné a na závěr samotné pulsující město Santiago de Compostela. Srdce tohoto města tvoří katedrála, náměstí a fontána se vzpínajícími se koňmi. Rušné úzké uličky plné obchůdků a restaurací, v nichž

hledáme taktéž občerstvení, přesto vnáší atmosféru klidu a pocit vítězství nad ne vždy příznivou a dlouhou cestou hvězdy.

Říká se, že svatojacobská pouť každého změní. Má skutečně každý člověk svou hvězdu? Změnili jsme se i my? Určitě ano, jsme přesvědčeni, že každá taková pouť zanechá v člověku nezapomenutelný zážitek.

Hana a Roman Hlavičkovi

PŘIPOMENUTÍ VELKÉ PRÁZDNINOVÉ SOUTĚŽE PRO DĚTI

Během velkých prázdnin nebyvaly ve farnosti Horní Lhota dětské promluvy a tímto zveme všechny děti školou povinné a předškoláky k naší soutěži. :)

Jak na to:

- 1/ děti si (samy nebo za pomoci rodičů) najdou v bibli a **přečtou** texty evangelií příslušných nedělí
- 2/ potom namalují obrázek a napíše k němu větu, která se jim líbila z **alespoň 8 čtení**
- 3/ **do 16.9. odevzdají** všechny obrázky s napsanými větami v zákristii v Horní Lhotě nebo osobně Janě Schovajsové.

Odkazy na čtení z evangelia na prázdninové neděle najdete v prázdninovém čísle farního časopisu.

Každý, kdo se soutěže zúčastní a splní podmínky (8 obrázků s větami odevzdané do 16.9.), vyhraje!! A výhra bude opravdu zajímavá a užitečná a milá!! :) Takže neváhejte a soutěžte!!

Rodiče a prarodiče prosím podpořte děti – nejen při hledání v bibli, ale i povzbuzením! :) Děkujeme. :)

Soutěž je pořádána ve farnosti Horní Lhota, ale pokud by se chtěli zapojit i děti z farnosti Újezd, jsou také vítány!!

(Obrázky mohou poslat po duchovních otcích do Horní Lhoty. :))

Jana Schovajsová

ODHODLÁNÍ MLADÉHO MUŽE ROMANA JANÁČE.

V uplynulých měsících se našemu kraji dostalo velké milosti. Vyšel z něho další kněz, jehož cesta ke kněžství by sama o sobě vydala na hlubší úvahu o povolání a naslouchání. To co bylo na zadní straně pozvánky na primici nebudu opakovat, ale v každém případě si zaslouží obdiv za příklad k naslouchání. On k tomu potřeboval klid konviktu v Praze či kláštera na Svaté Hoře. Hlavní věcí je - a především výsledkem jeho naslouchání - rozhodnutí se k Boží službě.

Když jsem se poprvé dověděl, že Roman, který je mým bratrancem z matčiny strany, byl jsem nesmírně překvapen. Další překvapení mě pak čekalo při skládání jeho prvních slibů na Svaté Hoře – jaké odhodlání bylo možno číst z jeho tváře. V Praze a při primici v Lačnově bylo zcela patrné, kde je jeho síla. Totiž v Bohu! Stala se z něj osobnost, která už zcela suverénně ví, kde je jeho místo.

Osobní zážitky z plné katedrály sv. Víta, Vojtěcha a Václava v Praze jsou téměř nepopsatelné. Plná katedrála lidí (tentokráte ne turistů, kteří pokorně museli čekat, až slavnost skončí), kteří hodně brzy ráno museli vstát, aby dorazili zavčasu do Prahy, přítomnost kardinála Vlka a dalších biskupů a kněží v tomto majestátném Božím prostoru a převším slova : „**Zde jsem**“ pěti mladých mužů, to vše dalo pocit velké vyjimečnosti tomuto okamžiku. Z Lačnova a okolí přijely na svěcení 3 autobusy farníků, někteří i po vlastní ose. Na hradním nádvoří vyhrávala krojovaná Lačnovjanka, v katedrále se nesly tóny varhan a chrámového sboru, také zpěvu přítomných. Téměř tříhodinová slavnost probíhala velmi radostně.

připoměl, že cesta kněze v dnešní době je těžší, ale cíl je stále stejný – je jím Bůh a bližní.

Až pojedete na Svatou Horu jako poutníci nebo i návštěvníci, nezapomeňte, že máme v tomto poutním místě – minimálně příští rok – našeho rodáka z Valašska, P. Romana Janáče, kněze řádu redemptoristů.

Vladimír Kořenek

SVIŠŤI A TRAPEŘI – TÁBOR TRUBISKA 2007

Už třetím rokem se každý týden ve středu schází v Újezdě oddíl Svišťů, který je otevřen všem dětem – školou povinným – z celé farnosti. Během roku se Svišťové učí zvládat základní zálesácké dovednosti, poznávat přírodu, hrají spoustu her, chodí do přírody ... Zlatým hřebem činnosti oddílu je prázdninový tábor. Ten se letos uskutečnil už potřetí, poprvé však na loveckém zámečku Trubiska nedaleko vesničky Prlov.

Duch tábora byl opět ryze přírodní (spíce ve stanech a elektriny nemaje) a úkolem účastníků bylo zvládnout všechny živly – tedy oheň, vzduch, vodu a zemi. Velkým vzorem nám byli indiáni, pro něž jsou živly posvátné a jejichž život a myšlení jsme se, alespoň částečně, pokoušeli napodobit. Všichni si úspěšně vyzkoušeli rýžování stříbrných valounů ze dna potoka, slaňování ze skal, vaření na ohni a pečení chleba v popelu, střelbu z luku, výrobu indiánských ozdob, museli také zvládnout práci se sekerou, orientaci v terénu, náročné výšlapy, lanovou dráhu i další úkoly a to jak za deště, tak v poledním žáru. Děcka mohly taky získat „bobří dráp“ zručnosti, odvahy, samoty, mlčení či ušlechtilosti, nebo „orlí pera“ za další dovednosti. Zkusili jsme si noční hlídky i službu v kuchyni, kde jsme pomáhali paní M. Ambrůzové, která se celou dobu starala přímo fantasticky o naše žaludky a za to ji patří naše tisíceré díky.

Kromě zmíněných „klasických“ táborových činností se snažíme i o určité vedení našich Svišťů ke kamarádství, vzájemné pomoci, pochopení, odpovědnosti a nesobeckosti, takže jsme si také vyzkoušeli jaké to je, máme –li se spolehnout na druhého, máme –li se dohodnout na řešení zapeklitého problému ve skupině velmi rozdílných lidíček (a to věkem i povahou), ale také ustát a přijmout pokud je někdo za něco pokárán nebo naopak pochválen (věřte, ani jedno není vůbec jednoduché...) A my, kteří se snažíme Sviště vést se od nich také učíme (a jsme jim za to vděční), protože co nemáme – nepředáme. Musíme tedy stále pracovat na tom, abychom měli stále co předávat...

Věříme, že budou všichni vzpomínat v dobrém na společné chvíle – někdy dosti hektické, ty střídaly poklidné večery u táborového ohně (či krbu), kdy jsme se ohlíželi za uplynulým dnem a se zvědavostí a nadějí očekávali dny následující. Několik našich „starších“ členů bude určitě vzpomínat i na poslední táborový den, kdy byli pasováni na „Trapery“ – tedy ty, kteří budou své nabyté zkušenosti a vědomosti pomáhat předávat svým mladším kamarádům (Svišťům), podobně jako to v rodině dělají starší bratři a sestry těm mladším. Jsme zvědaví, co nám přinese další školní rok a snad zase i tábor 2008.

(Svišti a Trapeři se budou opět scházet každou středu v 15,00 hod před OÚ v Újezdě)
Svišti a Trapeři

SKRÝVAČKA NA MĚSÍC ZÁŘÍ

V každé větě je ukryto jméno jednoho světce. Nejděte těchto 10 jmen, napište je i se svým jménem na papírek a odevzdejte do 15. 9. 2007 do pokladničky v kostele. Z odevzdaných správných odpovědí bude vylosován jeden výherce, který obdrží sladkou odměnu.

1. Nikdo nedokázal předvídat vývoj těchto událostí.
2. Zaběhni na nákup a velmi rychle se vrať domů.
3. Ze staré trubky odstraňte rez i extrémní nánosy bláta.
4. Při zítřejším běhu prudce vyrazím a rekord bude na světě.
5. Ve škole mě zaujal výklad o rotaci Země kolem své osy a jejího vlivu na počasí u nás.
6. Na štíhlou břizu za naším domem přilétlo hejno vrabců.
7. Pan učitel nám včera v hodině dějepisu povídal o islámu.
8. Nebojácný kníže Otmar tasil meč a zasáhl protivníka.
9. Noční přelud Milana vystrašil tak, že se celou noc neodvážil vylézt z postele.
10. Nemůžeme to dějepisné opakování nechat na zítřek?

* * *

Správné řešení červnové osmisměrky: „VDĚČNOST....“

Správné řešení poznávání postav Nového zákona z prázdninového měsíčníku: 1. Jan Křtitel, 2. Lazar, 3. Pilát Pontský, 4. Josef, 5. Petr, 6. Pavel, 7. Jidáš Iškariotský, 8. Maria, 9. Tomáš, 10. Alžběta.

Správné odpovědi kvízu:

Nela Drgová, Jana Horčicová, Adéla Hlavicová, Ludmila Mikulková, Veronika Machů.

Správné odpovědi červnové osmisměrky:

Barbora Vaňková, Jana Horčicová, Ludmila Mikulková, Petra Martinková, Tomáš Martinka,
Veronika Machů, Jan Machů, Hana Hlavičková, Libor Struška, Adéla Hlavicová,
Připravila G. Pavelková

**VAŠE ODPOVĚDI I SE SVÝM JMÉNEM ODEVZDEJTE DO 15. 9. 2007 DO
POKLADNIČKY V KOSTELE. ZE SPRÁVNÝCH ODPOVĚDÍ BUDE VYLOSOVÁN JEDEŇ
VÝHERCE, KTERÝ OBDRŽÍ SLADKOU ODMĚNU.**

POUTI V ZÁŘÍ

Pouť k Panně Marii Vysocké bude v neděli 9. září. Mše sv. v 11. hodin.

Pouť k Panně Marii Bolestné na Ploštině bude v neděli 16. září. Mše sv. v 11.00 hod.

Pouť k sv. Václavu v Loučce. Mše sv. v Domově pro seniory bude ve čtvrtek 27. září v 10.00 hodin. (Začátek zde bude ještě upřesněn).

SKUPINY ÚKLIDU

V kostelech újezdské farnosti
v měsíci červnu 2007:

Datum:	Újezd :	Drnovice :	Slopné :
1.9.:	19.	2.	10.
8.9.:	20.	3.	11.
15.9.:	1.	4.	12.
22.9.:	2.	5.	13.
29.9.:	3	6.	14v

ŽIVOT FARNOSTÍ (www.rkf-ujezd.info, www.rkf-hornilhota.info) Měsíčník farností.
Vydává: Římskokatolický farní úřad pro potřebu svých farníků v Újezdě a v Horní Lhotě.

Adresa redakce:

Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Val Klobouk č. 5,
tel.: 577350293; 603154041; fax 577310599;
e-mail: rkf.ujezd@volny.cz nebo: rkf.hornilhota@volny.cz.

Členové redakční rady Újezd:

Marcela Machů, Mgr. Gabriela Pavelková, Mgr. Vladimír Měřínský, RNDr. Dagmar
Kořenková, Ing. Vladimír Kořenek, Mgr. Tomáš Just a Pavel Heinz.

Členové redakční rady Horní Lhota:

Mgr. Eva Řeháková, Miroslav Malota a Mgr. Václav Ulrich.

Uzávěrka vždy 20. dne předcházejícího měsíce. Příspěvky dávejte do pokladničky v
kterémkoliv z našich kostelů. Pro farníky zdarma.